

Schilderen als middel om het verleden dichterbij te brengen

De ingetogen en bruinetinte schilderijen van Loïs Boomsma tonen herinneringen uit haar kindertijd. Het zijn in hoofdzaak meisjes en vrouwen, verbonden aan een wereld van de variété die niet meer bestaat.

Beeldende kunst

Marrije Bouman

De vader van Loïs Boomsma (Groningen, 1947) was artiest. Acrobaat op de trapeze, koorddanser en clown. Hij kwam uit Drachten en moeder kwam uit Surhuisterveen. Voor de Tweede Wereldoorlog reisde het gezin met een circus mee, de oudere zus van Loïs was de jongste acrobaat van Europa. Na de oorlog - Loïs was toen net vier - wist haar vader haar moeder, die een degelijke huisvrouw was, weer over te halen om op reis te gaan om te leven van de openluchtvariété.

In dat leven floreerde hij en daarmee nam hij het gezin met vijf dochters op sleeptouw. Het waren de gelukkigste jaren. Het huwelijk tussen haar ouders was nog goed en Loïs Boomsma voelde zich als een vis in het water tussen de acrobaten.

Het was een tijd van onschuld en als kind nam zij alle indrukken zorgvuldig in zich op. Ze woonden in een salonwagen, een mooi woord voor woonwagen, en haar vader bespeelde alle mogelijke muziekinstrumenten. Ze hadden altijd veel bekijks wanneer zij ergens aankwamen om hun kamp op te slaan. Dan vroeg haar vader een paar jongens om te helpen het theater op te bouwen, dat lukte hem altijd. Hoe de eerste tentpalen de grond in werden geslagen, dat weet ze nog precies. Uit deze wereld is Boomsma voortgekomen. Het heeft haar perceptie bepaald.

Kunstacademie

Na de scheiding van haar ouders heeft zij haar vader nauwelijks gezien. Haar moeder zorgde alleen voor de vijf kinderen. Toen Loïs op zestienjarige leeftijd naar de kunstacademie wilde, raadde haar moeder dat af. Dat onzekere bestaan als artiest had zij aan den lijve ondervon-

den en haar dochters moesten voor zichzelf kunnen zorgen. In de negentiger jaren ging Loïs Boomsma uiteindelijk toch naar academie Minerva om haar lang gekoesterde wens in vervulling te laten gaan.

Daar maakte zij in 1994 voor het eerst schetsen van haar beppe en moeder, naar aanleiding van oude foto's. Het raakte haar diep maar tegelijk wist ze nog niet goed wat het haar

te zeggen had. Telkens kwamen die schetsen haar weer door de handen totdat ze in 2008 voor het eerst een ingang zag om ermee verder te komen. Ze zocht in het schilderen naar een minder realistische werkwijze, naar eenvoud en een wijze om haar herinneringen te verbeelden. Na jaren het werk voor zichzelf te hebben gehouden om het werkproces niet te storen is nu het resultaat te zien in de expositie *Plekken van herinnering* bij Artemisia in kunstzaken in Leeuwarden.

Schimmige figuren

Het is een sobere tentoonstelling met schimmige figuren in een ondefinieerbare ruimte. Soms lijken ze te zijn uitgelicht en in een met duisternis gevulde ruimte gepositioneerd, misschien een theaterzaal met gesloten gordijnen. De bruine en okergele kleuren domineren en geven de werken een aanzien van oude foto's maar

De figuren zijn veelal meisjesachtige figuren die zo uit een sprookjesboek lijken te zijn weg gewandeld

minder concreet. Ze laten de kleur aan de verbeelding over. De verf is op een prettige transparante en experimentele manier gebruikt. Helaas is de samenhang van deze toch zo dicht bij elkaar liggende kleuren soms ver te zoeken.

De figuren zijn veelal meisjesachtige figuren die zo uit een sprookjesboek lijken te zijn weg gewandeld. De meisjes hebben neergeslagen ogen, de blik naar binnen gericht. Het met houtskool getekende *Staar-tenmeisjes*, laat als een soort mal drie maal hetzelfde meisje zien, eerst heel licht getekend en dan steeds zwaarder aangezet. Loïs Boomsma laat daarmee de onschuld van het kind zien dat door het leven steeds meer schaduwkanten krijgt.

De expositie *Plekken van herinnering* is te zien tot en met 16 april bij Artemisia in Kunstzaken te Leeuwarden

De werken *Meisje* (links) en *De clown en zijn dochter* (rechts) van Loïs Boomsma. Beeld: Artemisia in kunstzaken/Geja Broers